

იოელის წიგნი და ლაოდიკეის მეშვიდე დღის ადვენტიტა ეკლესია — ნომერი შვიდი

Jeff Pippenger

2025-12-09

რიცხვი შვიდი

პირველ რამდენიმე სტატიაში ჩვენ შევიტანეთ მონაკვეთი წიგნიდან The Desire of Ages, რომელიც შეეხება იმას, რომ ქრისტე მოჩხუბარ იუდეველებს ვენახის იგავს წარუდგენს. ვენახის გალობის იგავი არის აგრეთვე მოსესა და კრავის გალობა, რომელსაც ას ორმოცდაოთხი ათასი მღერის; და შთაგონება გვამცნობს, რომ წინასწარმეტყველებაში „გალობა“ „გამოცდილებას“ წარმოადგენს. ას ორმოცდაოთხი ათასი მიჰყვება კრავს, სადაც კი იგი წავა; ამიტომ ისინი გაივლიან იმავე გამოცდილებას, რომელიც ქრისტემ და მოსემ გაიარეს. ქრისტე, როგორც ძველი ისრაელის წინასწარმეტყველური ისტორიის ომეგა, და მოსე, როგორც ძველი ისრაელის წინასწარმეტყველური ისტორიის ალფა, ორივე ცხოვრობდნენ პარალელურ პერიოდებში, როდესაც უწინდელი აღთქმის ხალხი გვერდით იდებოდა და ახალი აღთქმის ხალხი ირჩეოდა. ას ორმოცდაოთხი ათასი მღერის მოსესა და კრავის გალობას იმ ისტორიის გამოცდილებით, როცა უწინდელ აღთქმის ხალხს გვერდს უვლიან, მაშინ როდესაც უფალი აღთქმაში შედის თავის საბოლოო აღთქმის ხალხთან.

წინასწარმეტყველურად, როდესაც ქრისტე იგავს წარმოთქვამდა, ეს შეესაბამება პეტრეს მიერ ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულზე მოჩხუბარ იუდეველებთან მიმართვას. საბოლოო კრიზისის ჟამს, იესოს მიერ იგავის წარდგენა მოჩხუბარ იუდეველთათვის წარმოადგენს მათ, ვინც ვენახის სიმღერას უმღერის ეფრემის მთვრალეებს. პეტრე იმავე სიმღერას წარმოთქვამს ორმოცდამეათე დღესასწაულზე, მხოლოდ მას იოელის გასაღებში მღერის. ვენახის სიმღერა არის სიმღერა იმ ყოფილი აღთქმის ერისა, რომელსაც იმავე დროს განემორება, როდესაც ახალი აღთქმის ერი უფალს ეუღლება. ქალწულები, რომლებიც იმედგაცრუებულნი დარჩნენ და დაყოვნების ჟამში შევიდნენ, ქორწინებას ელოდნენ, ხოლო მისი სრულყოფილი აღსრულება იქნებოდა ის, რომ ისინი ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვას ელოდნენ.

იოელის წიგნი იწყება მისი პირველი თავით, სადაც აღწერილია, თუ როგორ გაანადგურეს ღვთის ვენახი ღვინისა და მათრობელა სასმელის მსმელებმა, რომელთაც „ახალი ღვინო“ მოეკვითათ პირიდან. როგორც კი იესომ იუდეველებს აუწყა, რომ მათი სამეფო წაერთმეოდათ და მიეცემოდა მეურნეთა ერთ ჯგუფს, რომელიც ვენახის ნამდვილ ნაყოფს გამოიღებდა, იესომ მაშინვე სხვა მხარეზე გადაიტანა საუბარი და მოიხმო ტაძრის ქვაკუთხედი, რომელიც უკუგდებული იყო, მაგრამ განწესებული იყო, რომ ქცეულიყო თავის ქვად. დასაწყისი უნდა განმეორებულიყო დასასრულში, და როდესაც ეს ჭეშმარიტება გამოიცხადება, იგი წარმოდგენილია როგორც „საკვირველი.“

ღვთის სიტყვაში „პირველი ხსენების წესი“ გვაუწყებს, რომ რადგან იოელი პირველად ვენახის განადგურებას შეეხება, ეს არის მისი მოწმობის უმთავრესი საკითხი. იოელი

ამაში მარტო არ არის, რადგან ყოველი დიდი წინასწარმეტყველი თავის მოწმობას ისრაელის ცოდვებისა და დაკარგული მდგომარეობის განხილვით იწყებს.

ესაიას ოცდამეორე თავში „მაქილობელი კაცები, რომელნიც მმართველობენ“ „იერუსალიმში“, წარმოდგენილნი არიან როგორც „ეფრემის მთვრალნი“ და როგორც „სიამაყის გვირგვინი“. „გვირგვინი“ აღნიშნავს ხელმძღვანელობას, ხოლო „სიამაყე“ — სატანურ ხასიათს.

მთვრალნი დაპირისპირებულნი არიან ნაშთს („ნარჩენს“), რომელიც ხდება ღმერთის დიდების „გვირგვინი“, ვინაიდან უკანასკნელი წვიმის დროს უფალი აღადგენს თავისი დიდების „სამეფოს“, როგორც ამას წინასწარ გამოსახავდა მისი მიერ ჯვარზე მადლის „სამეფოს“ დამყარება. ჯვარზე დამყარებული მადლის სამეფო წინასახედ წარმოადგენს კვირის კანონის დროს დიდების სამეფოს.

გვიანი წვიმა 9/11-ზე დაიწყო, როდესაც ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვაც და ცოცხალთა სამსჯავროც ასევე დაიწყო. დაბეჭდვის ჟამს სულიწმიდის გადმოღვრა 9/11-ზე დაიწყო, როდესაც იესომ რამდენიმე წვეთი შთაბერა. ეს არის საფუძველი, ხოლო შუალამის ღაღადის ჟამს სულიწმიდის გადმოღვრა არის ქვაკუთხედი. „საოცარი“ არის სიმბოლო სულის გადმოღვრის პერიოდისა „9/11-დან საკვირაო კანონის დადგომამდე.“

„გვირგვინის“ პარალელური, თუმცა საპირისპირო სიმბოლიზმი, რომელიც ხელმძღვანელობას აღნიშნავს, წარმოდგენილია ესაიას ოცდარვა თავში მოცემულ თხრობაში, როდესაც იერუსალიმის მმართველი ლოთები გვერდით არიან ჩავლილნი და ღვთის ეკლესიის ხელმძღვანელობა ნატამალს ეძლევა. ეს ვენახის იგავს განასახიერებს. ლოთის გვირგვინი მოიხსნება, და შემდეგ ას ორმოცდაოთხი ათასი იქცევიან იმ გვირგვინად, რომელიც ქრისტეს სამეფოს წარმოადგენს. იმავე ჭეშმარიტებას ასწავლის ესაია ოცდამეორე თავშიც, როდესაც შებნა შორეულ ქვეყანაში იქნა გადასროლილი და მის ნაცვლად ელიაკიმი დაიდგინა. იქნება ეს ეფრემის ლოთები თუ შებნა ოცდამეორე თავში, ორივე მათგანი წარმოადგენს ღვთის ყოფილი აღთქმის ხალხის ხელმძღვანელობის გვერდის ავლით ჩავლას.

ზაქარია აღნიშნავს დიდებით შესვლას, რომელიც აგრეთვე შუალამის ძახილია, და მომდევნო მუხლები ესაიას ეთანხმება იმით, რომ ღვთის ხალხს გვირგვინად წარმოაჩენს.

იხარე დიდად, ასულო სიონისა; შეჰღაღადე, ასულო იერუსალიმისა: აჰა, შენი მეფე მოდის შენთან: იგი მართალია და აქვს ხსნა; მდაბალია და ზის სახედარზე, ჭაკის ჩოჩორზე, სახედრის ნაშიერზე. და მოვსპობ ეტლს ეფრემიდან და ცხენს იერუსალიმიდან, და საბრძოლო მშვილდი მოისპობა; და იგი მშვიდობას აუწყებს ერებს; და მისი მეუფება იქნება ზღვიდან ზღვამდე და მდინარიდან ქვეყნის კიდეებამდე.

შენც, შენი აღთქმის სისხლის გამო, გავუშვი შენი ტყვეები იმ ორმოდან, სადაც წყალი არ არის.

მიუბრუნდით სიმაგრეს, იმედის ტყვეებო; დღესვე ვაცხადებ, რომ ორმაგს მოგაგებთ შენ; როცა იუდას მოვიხმარ ჩემთვის, როგორც მშვილდს, და ეფრემით გავავსებ მას, აღვძრავ შენს ძეებს, სიონო, შენს ძეთა წინააღმდეგ, საბერძნეთო, და გაქცევ შენ ძლიერის მახვილად.

და უფალი გამოჩნდება მათ ზემოთ, და მისი ისარი ელვასავით გავარდება; და უფალი ღმერთი ბუკს დაჰკრავს და სამხრეთის გრიგალებით წარიმართება. ცაბაოთ უფალი დაიფარავს მათ; და ისინი შეჭამენ და შურდულის ქვებით დაიმორჩილებენ; და შესვამენ, და ღვინისგან მთვრალეებივით იხმაურებენ; და აივსებიან თასებივით და როგორც სამსხვერპლოს კუთხეები. და უფალი, მათი ღმერთი, იხსნის მათ იმ დღეს, როგორც თავისი ხალხის სამწყსოს; რადგან ისინი იქნებიან როგორც გვირგვინის ქვები, მის მიწაზე დროშასავით აღმართულნი. რადგან რაოდენ დიდია მისი სიკეთე და რაოდენ დიდია მისი მშვენიერება! ხორბალი გაამხიარულებს ჭაბუკებს და ახალი ღვინო — ქალწულებს. ზაქარია 9:9–17.

მეთერთმეტე მუხლი (9/11) აცხადებს: „და შენც, შენი აღთქმის სისხლით, გავათავისუფლე შენი პატიმარნი წყლის არმქონე ორმოდან.“ ქრისტემ მრავალთათვის ერთ კვირაზე დაამტკიცა აღთქმა, და ეს კვირა დაიწყო მის ნათლისღებაზე. სამი წელიწად-ნახევრის განმავლობაში ქრისტე ადამიანთა შორის დადიოდა, და ამ სამი წელიწად-ნახევრის დამასრულებელ პერიოდში ქრისტემ აღასრულა ზაქარიას წინასწარმეტყველება, რომელიც მესიის იერუსალიმში დიდებით შესვლას აღნიშნავდა. შუალამის შემახილმა დაიწყო პერიოდი, რომელმაც ქრისტეს სიკვდილამდე, დაკრძალვამდე და აღდგომამდე მიიყვანა. ქრისტეს ნათლისღება წარმოადგენს მის სიკვდილს, დაკრძალვას და აღდგომას, ამიტომ სამი წელიწად-ნახევრის პერიოდის დასაწყისი და დასასრული ერთია.

ქრისტეს ნათლობა წინასწარმეტყველურად განასახიერებს 9/11-ს, ხოლო 9/11 აღნიშნავს იმ პერიოდის დასაწყისს, რომელიც საკვირაო კანონით სრულდება. 9/11-ზე გვიანი წვიმა იწყებს ცვარ-ცვარად დაცემას, ხოლო საკვირაო კანონზე იგი უზომოდ გადმოიღვრება, როგორც ეს წინასწარ იქნა განსახიერებული იმით, რომ ქრისტემ სულთაბერა მოწაფეებს წინააღდგომად, როგორც წვიმის რამდენიმე წვითი, იმ გადმოღვრამდე, რომელიც ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულზე აღსრულდა.

ზაქარია 9:11 შეესაბამება 9/11-ს და აგრეთვე შუალამის მახილს, რომელსაც კვირის კანონი მიჰყავს. 9/11-ზე ლაოდიკიის უწყება მოვიდა, როგორც აწმყო ჭეშმარიტება, როგორც ეს მოხდა 1856 და 1888 წლებში. ლაოდიკიის უწყება მიეცემა ადამიანებს, რომელთაც არ უწყიან, რომ მკვდარნი არიან. ისინი იმყოფებიან „ორმოში“, სადაც არ არის გვიანი წვიმის უწყება, რადგან მათ ორმოს წყალი არა აქვს. ლაოდიკია რომ მხოლოდ გამოეხმაუროს მათი გულის კარზე დაკაკუნებას, უფალი ამოიყვანდა მათ ორმოდან, რადგან ვიდრე გამოსაცდელი ვადა კვირის კანონთან არ დაიხურება, ისინი არიან „იმედის ტყვეები“.

შენც, შენი აღთქმის სისხლის გამო, გავათავისუფლე შენი ტყვეები იმ ორმოდან, სადაც წყალი არ არის. დაუბრუნდით სიმაგრეს, იმედის ტყვენო; დღესვე ვაცხადებ, რომ ორმაგად მოგაგებთ შენ. ზაქარია 9:11, 12.

11 სექტემბერმა ძალმოსილება მიანიჭა იმ უწყებას, რომელიც 1989 წელს მოვიდა. ეს უწყება არის მესამე ანგელოზის უწყება, თუმცა მილერიტული რეფორმატორული მოძრაობის სტრუქტურასა და ტერმინებში 1989 წელი პირველი ანგელოზის მოსვლას აღნიშნავდა. პირველი ანგელოზის უწყება ძალმოსილ იქნა 1840 წლის 11 აგვისტოს ისლამის შესახებ წინასწარმეტყველების აღსრულებით, და იგი მიუთითებს, რომ 1989 წელს მესამე ანგელოზის მოსვლა ასევე ძალმოსილ იქნებოდა ისლამის შესახებ წინასწარმეტყველების აღსრულებით.

როდესაც ისლამის წინასწარმეტყველება დადასტურდა 1840 წლის 11 აგვისტოს, გამოცხადების მეათე თავის ანგელოზი ჩამოვიდა, რითაც წინასწარ განასახიერა გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზის ჩამოსვლა 9/11-ზე. 1840 წელს პირველი ანგელოზის გაძლიერება და 1844 წელს მეორე ანგელოზის გაძლიერება ორივე წინასწარ განასახიერებს მესამე ანგელოზის გაძლიერებას 9/11-ზე. 2020 წლის 18 ივლისი იყო მეორე ანგელოზის მოსვლა, როგორც ამას წინასწარ განასახიერებდა მილერიტთა პირველი იმედგაცრუება 1844 წლის 19 აპრილს. მილერიტთა ისტორიის პირველი და მეორე ანგელოზების ორივე გაძლიერების ისტორიები, აგრეთვე 9/11-ზე მესამე ანგელოზის გაძლიერების ისტორიაც, მოწმობებს იძლევა შუალდამის ღაღადის უწყების გაძლიერების შესახებ, რომელიც 2023 წლის ივლისში მოვიდა.

დაბეჭდვის პერიოდი იწყება 9/11-ზე და სრულდება კვირა დღის კანონით. იგი იწყება იმით, რომ ქრისტე აფრქვევს გვიანი წვიმის რამდენიმე წვეთს, და მთავრდება იმით, რომ სულიწმიდის ცეცხლოვანი ენები ორმოცდაათობისას მსოფლიოსკენ მიმავალ უწყებას ატარებს. პეტრემ ორმოცდაათობა იოელის აღსრულებად განსაზღვრა. ვინაიდან ეს ასეა, ამით მტკიცდება, რომ ქრისტეს აფრქვევაც ასევე იოელის აღსრულება იყო, რადგან ორმოცდაათობის პერიოდს აქვს განსაზღვრული დასაწყისი და დასასრული, რაც ცხადყოფს, რომ ალფაც ომეგაა. ქრისტეს აღდგომის დღეს ქერის პირველი ნაყოფის შესაწირავი იქნა შეწირული, ხოლო ორმოცდაათი დღის შემდეგ, ორმოცდაათობისას, ხორბლის პირველი ნაყოფის შესაწირავი იქნა აღპყრობილი. 9/11 განასახიერებს შუალდამის ღაღადს, რომელიც კვირა დღის კანონამდე უშუალოდ მოდის და მისკენ მიუძღვის. ზაქარია 9:9-ში შუალდამის ღაღადის წარმოდგენის სრულყოფილი აღსრულება 2023 წლის ივლისის შემდგომია.

იხარე დიდად, ასულო სიონისაო; იზეიმე, ასულო იერუსალიმისაო: აჰა, მეფე შენი მოდის შენთან; იგი მართალია და ხსნა მოაქვს; მდაბალია და ამხედრებულია ვირზე, ჭაკი ვირის ჩოჩორზე. ზაქარია 9:9.

ამგვარად, ზაქარია ეთანხმება ესაიას მიერ ღმერთის ხალხის გვირგვინად სიმბოლურ წარმოჩენას, თუმცა ის ამატებს, რომ გვირგვინი აგრეთვე დროშაც არის, როცა ჩაწერა: „რადგან ისინი იქნებიან, ვითარცა ქვანი გვირგვინისანი, აღმართულნი ვითარცა დროშა მის ქვეყანაზე“, და ზაქარია კიდევ უფრო იმეორებს იოელის „პურისა“ და „ახალი ღვინის“ სიმბოლოებთან დაკავშირებულ სიხარულს, როცა აცხადებს: „პური გაამხიარულებს ჭაბუკებს, და ახალი ღვინო — ქალწულებს.“ როცა განვიხილავთ ეფრემის მთვრალთა ჩანაწერს ოცდამეცხედ თავში, მიაქციეთ ყურადღება, რომ ეს არის ის ბიბლიური თავი, რომელიც განსაზღვრავს „განსვენებასა და განახლებას.“ ეს არის

წერილებში უკანასკნელი წვიმის შესახებ ერთ-ერთი უმთავრესი ადგილი, ამიტომ ეფრემის ეს მთვრალნი უთუოდ იგივე ლოთები უნდა იყვნენ, რომლებზედაც იოელი ლაპარაკობს.

ვაი ამპარტავნების გვირგვინს, ეფრემის მთვრალეებს, რომელთა დიდებული მშვენიერება ჭკნობადი ყვავილია, რომლებიც მსუყე ველთა თხემზე არიან, ღვინით ძლეულთა! აჰა, უფალს ჰყავს ერთი ძლიერი და შემძლე, რომელიც, როგორც სეტყვის ქარიშხალი და დამლუპველი გრიგალი, როგორც მოვარდნის ძლევაძმოსილი წყალთა ნიაღვარი, ხელით დასცემს მიწაზე. ამპარტავნების გვირგვინი, ეფრემის მთვრალნი, ფეხქვეშ გაითელებიან; და დიდებული მშვენიერება, რომელიც მსუყე ველის თხემზეა, ჭკნობად ყვავილად იქცევა და ზაფხულამდე დამწიფებულ ადრეულ ნაყოფივით იქნება, რომელსაც შემხედველი, როგორც კი დაინახავს, ჯერ კიდევ ხელში უჭირავს და უკვე შთანთქმავს. იმ დღეს ცაბოთ უფალი იქნება დიდების გვირგვინად და მშვენიერების დიადემად თავისი ხალხის ნატამალისთვის, და სამართლის სულად მსაჯულად მჯდომარისთვის, და ძალად მათთვის, ვინც ბრძოლას კარიბჭესთან მოაქცევს. მაგრამ ესენიც შეცდნენ ღვინის გამო და გზიდან გადაუხვიეს მაგარი სასმლის გამო; მღვდელი და წინასწარმეტყველი შეცდნენ მაგარი სასმლის გამო, ღვინომ შთანთქა ისინი, გზიდან გადავიდნენ მაგარი სასმლის გამო; ხილვაში ცდებიან, სამართალში ბორძიკობენ. რადგან ყველა სუფრა სავსეა ნარწყევითა და სიბინძურით, ისე რომ სუფთა ადგილი აღარ არის. ...

შეჩერდით და განცვიფრდით; იყვირეთ და ღაღადებდით: დამთვრალნი არიან, თუმცა არა ღვინით; ბარბაცებენ, თუმცა არა თრობის სასმელით. რადგან უფალმა გადმოღვარა თქვენზე ღრმა ძილის სული და დახუჭა თქვენი თვალები; წინასწარმეტყველნი და თქვენი მთავარნი, მხილველნი, მან დაფარა. და მთელი ხილვა თქვენთვის იქცა როგორც დაბეჭდილი წიგნის სიტყვები, რომელსაც აწვდიან განსწავლულს და ეუბნებიან: „გთხოვ, წაიკითხე ეს“, ხოლო იგი ამბობს: „არ შემძლია, რადგან დაბეჭდილია“. და წიგნს აწვდიან მასაც, ვინც გაუნათლებელია, და ეუბნებიან: „გთხოვ, წაიკითხე ეს“, ხოლო იგი ამბობს: „მე გაუნათლებელი ვარ“.

ამიტომ თქვა უფალმა: რადგან ეს ხალხი თავისი პირით მომიახლოვდება და თავისი ბაგეებით პატივს მცემს, მაგრამ თავისი გული შორს გაუტანია ჩემგან, და მათი შიში ჩემს მიმართ ადამიანთა მცნების სწავლებითაა ნასწავლი, ამიტომ, აჰა, კვლავ მოვიმოქმედებ საოცარ საქმეს ამ ხალხში, საოცარ საქმეს და საკვირველებას; რადგან დაილუპება მათი ბრძენთა სიბრძნე, და დაიფარება მათი გონიერთა გონიერება. ვაი მათ, რომელნიც ღრმად ცდილობენ თავიანთი ზრახვის უფლისგან დაფარვას, და რომელთა საქმენი ბნელში ხდება, და ამბობენ: ვინ გვხედავს ჩვენ? და ვინ გვიცნობს? ნუთუ თქვენი ყველაფრის უკუღმა დაყენება მეთუნის თიხად ჩაითვლება? განა ქმნილებამ თავის შემოქმედზე იტყვის: მან არ შემქმნაო? ან განა ჩამოსხმულმა იტყვის თავის ჩამომსხმელზე: მას გონიერება არ ჰქონდაო? ესაია 28:1-8; 29:9-16.

უფალი „საოცარ საქმეს“ ადასრულებს ეფრემის მთვრალთა შორის, როცა წაართმევს მათ სიბრძნესა და გონიერებას — სწორედ იმ ორ ელემენტს, რომლებიც დაკავშირებულია

ცოდნის მატების გაგებასთან, როდესაც წინასწარმეტყველური გზავნილი იხსნება. ბრძენნი არიან ისინი, ვინც იგებენ. „საოცარი საქმის“ ნაწილი ის არის, რომ იუდას ტომის ლომის მიერ გახსნილი ცოდნა წაერთმევა ეფრემის მთვრალთა გონებას. ბრძენთა და ბოროტთა გამიჯვნა უფლის „საოცარი საქმის“ ნაწილია. ეს არის მარადიული სახარება. მას შემდეგ, რაც ქრისტემ მოშუღლე იუდეველები ვენახის იგავით წარემართა და ამგვარად საკუთარ განაჩენს თავადვე გამოათქმევინა, მან დასვა კითხვა ფსალმუნ 118-დან:

ქვა, რომელიც მშენებლებმა უარყვეს, კუთხის თავქვედ იქცა. ეს არის უფლისაგან ქმნილი; საკვირველია ჩვენს თვალში. ეს არის დღე, რომელიც უფალმა შექმნა; ვიხაროთ და ვიმხიარულოთ მასში. ფსალმუნები 118:22–24.

უფალი უნდა აღასრულოს „საკვირველი საქმე და სასწაული“ ეფრემის მთვრალებზე, და ეს მოიცავს მათთვის ჭეშმარიტების შემეცნების უნარის წართმევას. „კუთხის თავკიდური ლოდი“ საკვირველია მათ თვალში, რომელნიც იოელის „ახალ ღვინოს“ ფლობენ.

დამთვრალნი ვერ კითხულობენ დალუქულ წიგნს, იქნება ეს „სწავლულად“ წარმოდგენილი ხელმძღვანელობა, თუ „უსწავლელად“ წარმოდგენილი საერო ხალხი. შეუძლებელია, რომ დამთვრალებმა სწორად გაიგონ წმიდა წერილის წინასწარმეტყველური მოწმობა, რომელიც „დალუქული წიგნით“ არის წარმოდგენილი. დამთვრალნი აგრეთვე ორგზის არიან მოხსენიებულნი როგორც „გზასაცდენილნი“. ეს კვლავ ჩაწერილია ესაიას ოცდამერვე თავში — წმიდა წერილის ერთ-ერთ უმნიშვნელოვანეს უკანასკნელი წვიმის მონაკვეთში, სადაც ესაია ასახელებს „განსვენებასა და განახლებას“, რომლის მოსმენაც დამთვრალებმა არ ისურვეს. „განსვენება და განახლება“ არის უწყება, რადგან მისი მოსმენა შესაძლებელია.

იმ მთვრალობამ ლოთები განარიდა იერემიას „ძველ ბილიკებს“, რომელიც არის ის „გზა“, რომელშიც უნდა იარონ და იპოვონ გვიანი წვიმა, იერემიას მიერ „განსვენებად“ წარმოდგენილი. ეფრემის ლოთთა მიერ გვიანი წვიმის უწყების უარყოფა ღვთის სიტყვის განსაზღვრული თემაა. ისინი მთვრალნი არიან, რადგან უარი თქვეს დაბრუნებოდნენ სამირკვლად არსებულ ისტორიას, რომელიც წარმოადგენს ას ორმოცდაოთხი ათასის ისტორიის ნიმუშს, და ეს არის გვიანი წვიმის ისტორია.

„საოცარი საქმე“, რომელიც ეფრემის მთვრალებზე აღესრულება, ხდება გვიანი წვიმის გადმოღვრის დროს. გვიანი წვიმის ჟამს გამომცდელი უწყება წარმოშობს თაყვანისმცემელთა ორ კლასს, რომელნიც წარმოდგენილნი არიან იმ „ღვინით“, რომელსაც ეზიარებიან. ბოროტებმა უარი თქვეს, რომ თავიანთი წინასწარმეტყველური განმარტება წმინდა ისტორიის ხაზებზე დაეფუძნებინათ, ხოლო ისინი, ვინც ესაიას ოცდამერვე თავის „ხაზი ხაზზე“ მეთოდს იყენებენ, „ახალ ღვინოს“ ეზიარებიან. ბოროტთა სიმთვრალე ვლინდება მათ უუნარობაში, გაიგონ წინასწარმეტყველება, ხოლო მათი სიბრმავე გამოწვეული იყო იმიტომ, რომ არ ისურვეს დაბრუნება საფუძვლების ძველ ბილიკებზე. იესომ მომჩივარ იუდეველებს უსაყვედურა და ჰკითხა, ნუთუ ოდესმე წაუკითხავთ იმ ქვის შესახებ, რომელიც უარყოფილ იქნა და

კუთხის თავად იქცა.

ქვა, რომელიც კუთხის თავად იქცევა, ნიშნავს, რომ საფუძველი ანუ საძირკვლის ქვა წინასწარმეტყველურ ჭეშმარიტებაში თავქვაშიც მეორდება. ალფა ქვა ასევე ომეგა ქვაა. ძირითადი წინასწარმეტყველური პრინციპი, რომელიც ამყარებს და მხარს უჭერს „სტრიქონი სტრიქონზე“ მეთოდოლოგიას (რომელიც გვიანი წვიმის მეთოდოლოგიაა), ისაა, რომ ნივთის დასაწყისი მის დასასრულს ასახავს. მილერიტულ მოძრაობაში ძირითადი წინასწარმეტყველური პრინციპი იყო „ერთი დღე ერთი წლისთვის“ პრინციპი, რომელიც დადასტურდა, როდესაც გამოცხადების წიგნის მეათე თავის ანგელოზი ჩამოვიდა. ას ორმოცდაოთხი ათასის მოძრაობაში ძირითადი წინასწარმეტყველური პრინციპი ისაა, რომ დასაწყისი ასახავს დასასრულს, რაც დადასტურდა, როდესაც გამოცხადების წიგნის მეთვრამეტე თავის ანგელოზი ჩამოვიდა.

ღმერთის წინასწარმეტყველური სიტყვა მეტად დაწვრილებით განმარტავს იმ ფაქტორებს, რომლებიც გვიან წვიმასთან არის დაკავშირებული. ერთ-ერთი ამ ფაქტორებია, რომ ეფრემის ლოთებს არ ძალუბთ გვიანი წვიმის ცნობა, და ეს წინასახეობრივად გამოვლინდა იმ იუდეველებში, რომლებიც პეტრეს ეუბნებოდნენ, რომ მოწაფეები დამთვრალნი იყვნენ. მეთოდოლოგიის მთავარი პრინციპი უშუალოდ არის წარმოდგენილი როგორც ალფა და ომეგა, მრავალგზის, ღვთის სიტყვაში, მაგრამ სიტყვა მათთვის დაბეჭდილია. მეთოდოლოგია, მთავარი წინასწარმეტყველური წესი და გვიანი წვიმის უწყება წარმოადგენს ზოგიერთ განწმენდილ თემას წინასწარმეტყველური ისტორიის ხაზში, რომელიც „საკვირველ საქმედ“ არის წარმოდგენილი.

კვლავ მომივიდა ცაბაოთ უფლის სიტყვა და თქვა: ასე ამბობს ცაბაოთ უფალი: დიდი შურით შევშურდი სიონისათვის და დიდი რისხვით შევშურდი მისთვის. ასე ამბობს უფალი: დავბრუნდი სიონში და დავივანებ იერუსალიმის შუაგულში; და იერუსალიმი იწოდება ჭეშმარიტების ქალაქად, ხოლო ცაბაოთ უფლის მთა — წმიდა მთად. ასე ამბობს ცაბაოთ უფალი: კვლავ დასახლდებიან იერუსალიმის ქუჩებში მოხუცნი და მხცოვანი დედაკაცი, და ყოველს ხელში ეჭირება კვერთხი თავისი დიდი ხნიერების გამო. და ქალაქის ქუჩები აივსება ყრმებითა და ასულებით, რომლებიც ითამაშებენ მის ქუჩებში.

ასე ამბობს ლაშქართა უფალი: თუ ეს საკვირველი ჩანს ამ ხალხის ნარჩომის თვალში ამ დღეებში, ნუთუ ჩემს თვალშიც საკვირველი უნდა იყოს? ამბობს ლაშქართა უფალი. ასე ამბობს ლაშქართა უფალი: აჰა, მე ვიხსნი ჩემს ხალხს აღმოსავლეთის ქვეყნიდან და დასავლეთის ქვეყნიდან; და მოვიყვან მათ, და იცხოვრებენ იერუსალიმის შუაგულში; და ისინი იქნებიან ჩემი ხალხი, და მე ვიქნები მათი ღმერთი, ჭეშმარიტებითა და სიმართლით. ასე ამბობს ლაშქართა უფალი: გაიმაგრეთ ხელები, თქვენ, რომელნიც ამ დღეებში ისმენთ ამ სიტყვებს წინასწარმეტყველთა პირით, რომელნიც იყვნენ იმ დღეს, როცა ლაშქართა უფლის სახლის საძირკველი ჩაიყარა, რათა ტაძარი აშენებულიყო. რადგან ამ დღეებამდე არ იყო საზღაური არც კაცისთვის და არც პირუტყვისთვის; არც მშვიდობა ჰქონდა გამსვლელსა თუ შემომსვლელს შეჭირვების გამო; ვინაიდან მე აღვძრავდი ყოველ

კაცს თავისი მოყვასის წინააღმდეგ. ხოლო ახლა მე აღარ მოვექცევი ამ ხალხის წაშთს ისე, როგორც უწინდელ დღეებში, ამბობს ლაშქართა უფალი. ზაქარია 8:1-11.

ზაქარია ამბობს: „გაგიმაგრდეთ ხელები თქვენ, რომელნიც ამ დღეებში ისმენთ ამ სიტყვებს წინასწარმეტყველთა პირით, რომელნიც იყვნენ იმ დღეს, როცა დაედო საფუძველი ცაბაოთ უფლის სახლისას, რათა ტაძარი აშენებულიყო.“ რაც ღმერთის ხალხს აძლიერებს, არის საფუძვლის უწყება, რომელიც თავკიდურ ქვად იქცევა. ეს უწყება ისაა, რომ მიღწერითა ისტორია მეორდება ას ორმოცდაოთხი ათასის ისტორიაში.

ქრისტე კითხულობს: „თუ ეს დღეებში ამ ხალხის ნატამალის თვალში საკვირველია, ნუთუ ჩემს თვალშიც საკვირველი უნდა იყოს?“ ეს კითხვა განსაზღვრავს ღვთის „საკვირველი საქმის“ იმ წინასწარმეტყველურ პერიოდს, რომელიც ყოველი წინასწარმეტყველის საგანია; მაგრამ იგი ასევე მიუთითებს იმ დროსაც, როდესაც ას ორმოცდაოთხი ათასის ლაოდიკიური მოძრაობა ფილადელფიურ მოძრაობად გარდაიქმნება. ეს არის იგივე წერტილი, როდესაც ისინი დაიბეჭდებიან, და იგივე წერტილი, როდესაც მოძრაობა მეზრძოლიდან ტრიუმფალურად იცვლება, რაც ასევე ის ადგილია, სადაც ადამიანთა ამ ჯგუფში ღვთაებრივისა და ადამიანურის შერწყმის საქმე საბოლოოდ სრულდება, რადგან საწმიდარი ჭეშმარიტად განიწმინდება. ამის ამოცნობა შესაძლებელია მუხლებში, რადგან მისი „საკვირველი საქმის“ მიერ წარმოდგენილ წინასწარმეტყველურ ისტორიაში ეს საქმე საკვირველია ღვთის თვალში და ნატამალის თვალშიც, ხოლო თვალი თვალთან ერთობის სიმბოლოა. აქ წარმოდგენილი ერთობა მეტყველებს ღვთის იმ ხალხის დაბეჭდვაზე, რომლებიც კრავს მიჰყვებიან, სადაც უნდა წავიდეს იგი, და რომლებმაც მიაღწიეს იმ მდგომარეობას, რომ უმჯობესად სიკვდილს აირჩევდნენ, ვიდრე შესცოდავებდნენ და ქრისტეს ხასიათს არასწორად წარმოაჩენდნენ.

მიქა ძველი ისრაელის საფუძვლიან ისტორიას „საოცარ საქმეებად“ მოიხსენიებს.

ეგვიპტის ქვეყნიდან შენი გამოსვლის დღეთა მიხედვით ვუჩვენებ მას საკვირველ საქმეებს. მიქა 7:15.

„საკვირველი საქმეები“ არის საფუძვლის ისტორია, რომელიც „საკვირველია“, რადგან ეს საფუძვლის ისტორია მეორდება დასასრულის ისტორიაში, რომელიც წარმოდგენილია თავქვით. „საკვირველი საქმეები“ არის ის ისტორია, რომელიც იწყება კუთხის ქვით და სრულდება „თავქვით“. მისი „საკვირველი საქმეები“ განცხადდა მოსეს ისტორიაში და განმეორდა ქრისტეს ისტორიაში. მოსე იყო კუთხის ქვა და ქრისტე იყო თავქვა. მოსე არის ალფა და ქრისტე — ომეგა, წინასწარმეტყველური აზრით.

„მოსედან, ბიბლიური ისტორიის თვით ალფადან დაწყებული, ქრისტემ მთელ წმინდა წერილებში განმარტა თავის შესახებ ნათქვამი.“ ქრისტეს ცხოვრება, 797.

მოსემ ასწავლა, ხოლო პეტრემ ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულზე მოსეს სიტყვები გამოიყენა იმის საჩვენებლად, რომ მოსე ქრისტეს წინასახე იყო.

არამედ ის, რაც ღმერთმა წინასწარ გამოაცხადა ყველა თავისი წინასწარმეტყველის პირით, რომ ქრისტე ივნებდა, ასე აღასრულა. მაშ, მოინანიეთ და მოიქეცით, რათა თქვენი ცოდვები აღიხოცოს, როცა უფლის თანდასწრებიდან მოვა განახლების ჟამნი; და მან მოავლინოს იესო ქრისტე, რომელიც წინასწარ გეჟადაგათ თქვენ. რომელსაც ზეცამ უნდა მიიღოს ყოველივეს აღდგენის ჟამამდე, რის შესახებაც ღმერთმა ილაპარაკა თავისი ყველა წმიდა წინასწარმეტყველის პირით დასაბამიდანვე. რადგან მოსემ მართლაც უთხრა მამებს: წინასწარმეტყველს აღგიდგენთ უფალი, თქვენი ღმერთი, თქვენს ძმათაგან, ჩემს მსგავსად; მას უსმინეთ ყველაფერში, რასაც ის გეტყვით. და ასე იქნება: ყოველი სული, რომელიც არ მოუსმენს იმ წინასწარმეტყველს, მოისპობა ხალხიდან. და ყველა წინასწარმეტყველმაც, სამუელიდან მოყოლებული და მის შემდეგ მოსულთაგან, რამდენსაც ულაპარაკია, ასევე იწინასწარმეტყველეს ამ დღეთა შესახებ. საქმეები 3:18–24.

მოსე როგორც ალფა და ქრისტე როგორც ომეგა დამტკიცდა პეტრეს მიერ მოსეს შესახებ მიცემული მეორე მოწმობით ორმოცდამეათე დღის გადმოღვრაზე; და ამით პეტრე ხაზს უსვამს და მიუთითებს, რომ უკანასკნელი წვიმის უწყების (და მის წინააღმდეგ აღძრული დავის) ერთ-ერთი ძირითადი შემადგენელი არის „ალფასა და ომეგის“ წინასწარმეტყველური პრინციპი. ეს პრინციპი ას ორმოცდაოთხი ათასისათვის იმავე მნიშვნელობისაა, როგორისაც მილერიტულ ისტორიაში წლის/დღის პრინციპი. „ალფასა და ომეგის“ პრინციპი არის პრინციპი იმისა, რომ „საფუძველი ხდება თავკიდური ქვა“; ეს არის „მოსესა და კრავის“ პრინციპები; და ამიტომ შთაგონებით არის განსაზღვრული როგორც ვენახის გალობის ერთ-ერთი მუხლი, რომელიც აგრეთვე არის მოსესა და კრავის გალობა.

სხვადასხვა წინასწარმეტყველური ხაზებით წარმოდგენილი დასაწყისი და დასასრული წარმოადგენს იმ ისტორიას, რომელშიც ღმერთი აღასრულებს თავის „საკვირველ საქმეებს“; და სწორედ ის ნათელია, რომელიც გამოდის იმის შეცნობიდან, თუ რას წარმოადგენს „საკვირველი საქმეების“ სიმბოლო, რომ გარდაქმნის ლაოდისკეელს ფილადელფიელად და ამგვარად აქცევს მას ქვად იმ ტაძარში, რომელიც შენდება, როგორც მილერიტული ტაძარი აშენდებოდა 46 წლის განმავლობაში 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე, როდესაც უფალი მოულოდნელად მოვიდა თავის ტაძარში.

თუ მართლაც გიგემიათ, რომ უფალი კეთილია. ვისთანაც მიხვალთ, როგორც ცოცხალ ქვასთან, ადამიანთაგან უარყოფილთან, მაგრამ ღვთისაგან რჩეულთან და ძვირფასთან, თქვენც, როგორც ცოცხალი ქვები, შენდებით სულიერ სახლად, წმიდა მღვდლობად, რათა შესწიროთ სულიერი მსხვერპლნი, იესო ქრისტეს მიერ ღვთისთვის სათნონი. ამიტომაც წერილში ნათქვამია: აჰა, ვდებ სიონში მთავარ ქვაკუთხედს, რჩეულს, ძვირფასს; და ვინც მას ირწმუნებს, არ შერცხვება. მაშ, თქვენთვის, რომელნიც ირწმუნეთ, იგი ძვირფასია; ხოლო ურჩთათვის — ქვა, რომელიც მშენებლებმა უარყვეს, იგი იქცა კუთხის თავად, და — დაბრკოლების ქვად და საცთურის კლდედ მათთვის, რომელნიც სიტყვაზე ბრკოლდებიან, ურჩობით; რისთვისაცვე დადგენილნი იყვნენ. ხოლო თქვენ ხართ რჩეული მოდგმა, სამეფო მღვდლობა, წმიდა ერი, გამორჩეული ხალხი, რათა გამოაცხადოთ ქებანი

მისი, რომელმაც სიბნელიდან მოგიწოდათ თავის საკვირველ ნათელში; თქვენ, რომელნიც ოდესღაც ხალხი არ იყავით, ახლა კი ღვთის ხალხი ხართ; რომელთაც არ გქონდათ შეწყალება მიღებული, ახლა კი შეწყალება მიიღეთ. 1 პეტრე 2:3–10.

მის საკვირველ ნათელში მოწოდებულად ყოფნა მიუთითებს, როდის გაიცემა ეს მოწოდება, ვინაიდან 1888 წლის საგზაო ნიშანი, რომელიც შთაგონებით განისაზღვრება, როგორც კორახის აჯანყება მოსეს ალფა-ისტორიაში, უკანასკნელ დღეებამდე მოტანილი ეთანაწყობა 9/11-ს, როდესაც ლაოდიკეის უწყება, შთაგონების თანახმად, მესამე ანგელოზთან ერთად მოდის. წინასწარმეტყველებაში ლაოდიკეელები „ბრმები“ არიან, რაც ნიშნავს, რომ ისინი სიბნელეში იმყოფებიან, და სიბნელიდან გამოსვლისკენ მოწოდება დაიწყო მაშინ, როდესაც ლაოდიკეის უწყება მოვიდა 1856, 1888 და 9/11 წლებში. 9/11-ზე „სიბნელიდან გამოსვლისკენ მოწოდება“ იყო არა მხოლოდ მოწოდება, რომ გაეგოთ გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზის ნათელი, არამედ აგრეთვე მოწოდება მსმენელისთვის იმავე ისტორიაში შესასვლელად, სადაც ღვთის „საკვირველი საქმეები“ თავიანთ სრულყოფილ აღსრულებებს ჰპოვებენ.

უკანასკნელი სამი ათწლეულის განმავლობაში მრავალგზის დადასტურდა, რომ „მარადიული სახარების“ წინასწარმეტყველური განმარტება არის ისტორია, wherein იხსნება წინასწარმეტყველური ჭეშმარიტება, რომელიც იწყებს გამოცდის სამსაფეხურიან პროცესს, სადაც ამ სამ გამოცდაში ორი განმასხვავებელი თავისებურებაა წარმოდგენილი. პირველი ორი გამოცდა თავიანთი ბუნებით განსხვავდება მესამისაგან, ვინაიდან მესამე არის ლაკმუსის გამოცდა, რომელიც ცხადყოფს, გაიარე თუ არა პირველი და მეორე გამოცდები. მარადიულ სახარებაში მეორე განმასხვავებელი ნიშანი ის არის, რომ მომდევნო გამოცდაში მონაწილეობის მისაღებად აუცილებლად უნდა გაიარო მიმდინარე გამოცდა.

„საკვირველი საქმეების“ ისტორია ასევე არის ის ისტორია, wherein „მარადიული სახარება“ თავის კულმინაციას აღწევს, რადგან განსჯის ჟამი, რომელსაც პირველი ანგელოზი აუწყებს და რომელიც მარადიულ სახარებად არის განსაზღვრული, თავის სრულყოფილ აღსრულებას 9/11-იდან დაწყებით პოულობს. ის განსჯა, რომლის შესახებაც მილერიტები აფრთხილებდნენ, იყო 1844 წლის 22 ოქტომბერი, როდესაც ათი ქალწულის იგავში კარი დაიხურა; ამით წინასახედ იქცა კვირის კანონი, როდესაც ათი ქალწულის იგავში კარი კვლავ დაიხურება. 9/11 აუწყებს, რომ ღვთის აღმასრულებელი განსჯის ჟამი კვირის კანონიდან იწყება, ისევე როგორც მილერიტები აუწყებდნენ, რომ საგამომძიებლო განსჯის ჟამი 1844 წლის 22 ოქტომბერს დაიწყო.

9/11-დან საკვირაო კანონის მიღებამდე არის პერიოდი, რომელიც წარმოდგენილია როგორც „ღვთის საოცარი საქმეები“, და ისევე, როგორც სამირკვლის ქვა, რომელიც ხდება „კუთხის თავი“, და ისევე, როგორც „ორმოცდამეათედის დრო“, და ისევე, როგორც „აბაკუმის მეორე თავი“, და როგორც „ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის დრო“, და როგორც „მხეცის ხატის გამოცდის დრო“, და როგორც „მარადიული სახარება“, და როგორც „1840-დან 1844 წლამდე წმინდა ისტორია“, და როგორც „გამოცხადების მეათე თავის“ ისტორია, და როგორც „ისტორია ქრისტეს ნათლობიდან

მის სიკვდილამდე“.

მისი ნათლითლებით ფრაქტალში წარმოდგენილმა ისტორიამ დაიწყო 2520 დღის პერიოდი, რომელიც ჯვარზე დასრულდა. ქრისტეს ნათლობა წარმოადგენდა მის სიკვდილს, დაფლვასა და აღდგომას, რაც სიტყვასიტყვით აღსრულდა 1260 დღის დასასრულს.

როდესაც ქრისტეს ნათლობისას სულიწმიდა გარდამოვიდა, ეს წარმოადგენდა გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზის ჩამოსვლას 9/11-ზე. 1260 წინასწარმეტყველური დღის შემდეგ ნათლობით სიმბოლურად წარმოდგენილი მოვლენები ჯვარზე სიტყვასიტყვით აღსრულდა. ნათლობიდან ჯვრამდე ისტორია შეიცავს სიმბოლურ ალფა-ისტორიას, რომელიც პერიოდის დასასრულს სიტყვასიტყვით სრულდება. ალფა და ომეგა ისტორიები მთელი, საერთო ისტორიის ფრაქტალებია. ნათლობიდან ჯვრამდე ისტორია არის „ღვთის საკვირველი საქმეები“, და ეს ისტორია აგრეთვე წარმოდგენილია „ქრისტეს ნათლობით“, აგრეთვე მისი სიტყვასიტყვითი „სიკვდილით, დაკრძალვითა და აღდგომით“, და, შესაბამისად, აგრეთვე „ძველი ისრაელის ნათლობით წითელ ზღვაში“, და ასევე „რვა სულის ნათლობით ნოეს ისტორიის განმავლობაში“. ყველა ეს პერიოდი წარმოადგენს მისი „საკვირველი საქმეების“ ისტორიას.

რაც შეეხება რიცხვ 8-ს, როგორც აღდგომის სიმბოლოს, კიდობანში მყოფი ის რვა სული არის რიცხვ რვის, როგორც სიმბოლოს, პირველი მოხსენიება; და პირველი მოხსენიების წესის თანახმად, მთელი წინასწარმეტყველური დეტალები სწორედ პირველ მოხსენიებაშია მოცემული. ის რვა სული ძველი მიწიდან ახალ მიწაზე გადადის, განა არა?

იმ რვა სულმა წვიმის დრო გადაიტანა, მაგრამ ყველა, ვინც წვიმის გამაფრთხილებელი უწყება უარყო, დაიღუპა, ხომ მართალია? ის „8“ სული, რომლებიც ახალ დედამიწაზე მიდიან და რომლებიც წარმოდგენილნი არიან უარყოფილი გამაფრთხილებელი უწყების, დახურული კარის, წვიმისა და ახალი დედამიწის ისტორიით, გადავიდნენ ძველი სამყაროდან ახალ სამყაროში დისპენსაციური ცვლილების გზით.

დისპენსაციური ცვლილება, რომელიც აღნიშნავს იმ რვა სულს, რომლებიც არიან ას ორმოცდაოთხი ათასი, არის გადასვლა ლაოდიკეიდან ფილადელფიამდე; ეს ასევე არის გადასვლა მეზრძოლი ეკლესიიდან, რომელიც შედგება ხორბლისა და ღვარძლისაგან, გამარჯვებულ ეკლესიამდე, რომელიც შედგება მხოლოდ პირველნაყოფი ხორბლის შესაწირავისაგან, აღზევებულისა დროშისებურ შესაწირავად, რათა მთელმა მსოფლიომ იხილოს, მსგავსად ქარიშხლიან წყალზე მარტოდმყოფი ნავის ხილვისა. ეს ადამიანები არიან ის 8, რომელიც არის 7-ისაგან, ხოლო კიდობნის გადაკვეთისა და წითელი ზღვის გადაკვეთის ისტორია ორივე არის მისი „საკვირველი საქმეების“ ილუსტრაცია.

ეს სულები არიან ისინი, ვინც აღდგნენ გამოცხადების 11:11-ის აღსრულებით. ისინი არიან ღვთის აღთქმის ერი, წარმოდგენილი მათი მამის, აბრაამის მიერ, რომელმაც აღთქმის ნიშანი იტვირთა წინადაცვითით, რომელიც მერვე დღეს უნდა აღსრულებულიყო.

ყველა ეს ხაზი დროის ერთსა და იმავე პერიოდს წარმოადგენს, და დროის ეს პერიოდი იწყება 9/11-ის საფუძვლებით და სრულდება საკვირაო კანონით. 9/11 არის სამირკვლის ქვა, ხოლო საკვირაო კანონი — თავკიდური ქვა. იერუსალიმის აღდგენის ისტორიაში, ნეემიასა და ეზრას დღეებში, სამირკველი დასრულდა პირველი ბრძანების ისტორიის განმავლობაში, ხოლო თავად ტაძარი დასრულდა მესამე ბრძანებამდე ბევრად ადრე. მილერიტულ ისტორიაში საფუძვლები დამყარდა 1842 წლის მაისში, როდესაც 1843 წლის სქემა გამოქვეყნდა. მილერიტული ტაძარი ორმოცდაექვსი წლის განმავლობაში შენდებოდა, 1798 წლიდან 1844 წლამდე. 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე მილერიტული ტაძარი დასრულებული იყო, ხოლო თავკიდური ქვა შუაღამის ძახილი იყო. როდესაც შუაღამის ძახილი 1844 წლის 22 ოქტომბერს დასრულდა, 457 წლის ჩვ. წ. აღ-მდე ალფა და მესამე ბრძანება თავის შესატყვისს შეხვდა 1844 წლის ომეგაში. 457 წელი ჩვ. წ. აღ-მდე როგორც 2300 წლის ალფა და 1844 წელი როგორც ომეგა. ორივე ერთნაირია ერთ დონეზე, რადგან ბრძანებაც და ანგელოზიც ორივე შეტყობინებაა, და ორივე საკვირაო კანონის წინასახეა, სადაც იქნება ბრძანება და სადაც მესამე ანგელოზის უწყება ძლიერ ძახილად აღიმართება.

ძვ. წ. 457 წლიდან ძვ. წ. 408 წლამდე, ორმოცდაცხრა წელი დანიელმა განსაზღვრა იმ პერიოდად, როდესაც იუდეველები დაასრულებდნენ მშენებლობას: „ქუჩა კვლავ აშენდება და გალავანი, თუმცა გასაჭირიან ჟამთა შორის.“

ამიტომ იცოდე და გაიგე: იერუსალიმის აღდგენისა და აშენების შესახებ ბრძანების გამოსვლიდან ცხებულამდე, მთავრამდე, იქნება შვიდი შვიდეული და სამოცდაორი შვიდეული; კვლავ აშენდება მოედანი და ზღუდე, თანაც მძიმე ჟამში. დანიელი 9:25.

ძვ. წ. 457 წელი და 1844 წელი ალფა და ომეგაა 2300-წლიანი წინასწარმეტყველებისა. ორივე მათგანი საკვირაო კანონს განასახიერებს, რადგან, როგორც ალფა და ომეგა, ისინი ერთსა და იმავეს წარმოადგენენ, და 1844 წლის იმედგაცრუება შთაგონებით თანხვედრილია ჯვრის იმედგაცრუებასთან. თუ 1844 წელი ჯვარს განასახიერებს, და ასეც არის, მაშინ მისი ალფა-შესატყვისი (ძვ. წ. 457 წელიც) იმავეს განასახიერებს. 1844 წლიდან 1863 წლამდე პერიოდი მესამე ანგელოზის გამოცდის პროცესს ასახავს. ეს გამოცდის პროცესი წარმოდგენილია 49 წლით მესამე ბრძანებულებას, საკვირაო კანონის ბრძანებულებასა და ქუჩისა და კედლის სამუშაოს დასრულებას შორის, რომელიც გასაჭირის ჟამს ხდება.

ძვ. წ. 457 წლიდან ძვ. წ. 408 წლამდე პერიოდი არის 2300 წლის ალფა ისტორია, რომელიც ასახავს 1844 წლიდან 1863 წლამდე არსებულ ომეგა ისტორიას. ეს ორი ისტორია ასახავს ას ორმოცდაოთხი ათასის ისტორიას მას შემდეგ, რაც ისინი კვირა დღის კანონის ჟამს დაიბეჭდებიან, ვიდრე კაცობრივი გამოცდის ჟამი დაიხურებოდეს. ას ორმოცდაოთხი ათასის საქმეა მამაკაცებისა და დედაკაცების დაბრუნება „ძველ ბილიკებზე“, რაც ესაიასთან გამოსახულია, როგორც ძველი ნანგრევების აღდგენა, და რასაც იერემია განსაზღვრავს იმ ბილიკად, რომელსაც მივყავართ გვიანი წვიმის უწყებისაკენ. „კედელი“ არის ღმერთის კანონი, რომელსაც ას ორმოცდაოთხი ათასი მთელ სამყაროს წარუდგენს, როგორც დროშას. ეს მოხდება ისლამის მესამე ვაიის მძიმე

ჟამებში, რადგან სწორედ ისლამი განარისხებს ერებს. საქმე და მძიმე ჟამები გაგრძელდება იქამდე, ვიდრე მიქაელი აღდგებოდეს.

ამგვარად, თუ შეგიძლია დაინახო, რომ ძვ. წ. 457 წლიდან ძვ. წ. 408 წლამდე პერიოდი არის წინასწარმეტყველური პერიოდი, რომელიც დაიწყო მესამე ბრძანებულებით და წარმოადგენდა წინასახეს იმ წინასწარმეტყველური პერიოდისა, რომელიც დაიწყო 1844 წელს მესამე ანგელოზის მოსვლით და დასრულდა 1863 წელს, მაშინ შეგიძლია დაინახო, რომ მათი კავშირი 2300-წლიან წინასწარმეტყველებასთან — როგორც საწყის წერტილთან, ანდა დასასრულის წერტილთან — მათ ერთმანეთთან მიმართებით ალფად და ომეგად განსაზღვრავს. ნეემიას მძიმე ჟამი ასახავს იმ მძიმე ჟამს, რომელსაც მიჰყავდა სამოქალაქო ომამდე და მოიცავდა მასაც. ორმოცდაცხრა-წლიანი პერიოდი ალფა ისტორიაში წარმოადგენს მეცხრამეტწლიან პერიოდს ომეგა ისტორიაში. ეს მეცხრამეტწლიანი პერიოდიც აგრეთვე წარმოდგენილი იყო ესაიას 65-წლიანი წინასწარმეტყველების დასაწყისში არსებული 19 წლით.

რადგან სირიის თავი არის დამასკო, და დამასკოს თავი არის რეცინი; და სამოცდახუთი წლის განმავლობაში ეფრემი შეიმუხრება, ისე რომ იგი აღარ იქნება ერი. ესაია 7:8.

ესაიამ ეს წინასწარმეტყველება წარმოთქვა ძვ. წ. 742 წელს, და 19 წლის შემდეგ, ძვ. წ. 723 წელს, ჩრდილოეთის სამეფო 2520 წლით იქნა ტყვეობაში წაყვანილი, რაც დასრულდა 1798 წელს. ძვ. წ. 742 წლიდან ძვ. წ. 723 წლამდე არსებული 19 წელი შეესაბამება 1844 წლიდან 1863 წლამდე არსებულ 19 წელს, რადგან პირველი 19 წელი ამ წინასწარმეტყველების ალფაა, ხოლო უკანასკნელი 19 — ომეგა. ამ 19-წლიანი ისტორიის განმავლობაში ბოროტ მეფე ახაზი ესაიამ შეახვედრა უკანასკნელი წვიმის შესახებ უწყებას, რომელიც მერვე მუხლში წარმოდგენილია როგორც „შვიდგზის“ უწყება. ახაზმა უარყო ეს უწყება, ისევე როგორც 1863 წელს ლაოდიკიელმა მილერიტულმა ადვენტიზმმა.

იმ პერიოდში ახაზის მღვდელმთავარი ასურეთს ეწვია, იქაური წარმართული ტაძრის გეგმა ჩამოიტანა, და ახაზმა იგი ღმერთის ტაძრის ეზოში ააშენა. ეს ხაზი პარალელურია ურჩი წინასწარმეტყველის ამბავთან, რომელსაც არ უნდა დაბრუნებოდა იუდაში იმავე გზით, რომლითაც მოვიდა, მაგრამ დაბრუნდა და ცრუ და მატყუარა წინასწარმეტყველმა მოატყუა; ეს განასახიერებს განდგომილ პროტესტანტულ მეთოდოლოგიასთან დაბრუნებას, რათა მილერიტული გაგებისაგან დაიმალონ „შვიდი ჟამის“ შესახებ — კლასიკური აღსრულებით იმ სიტყვისა, რომ ძალდი თავისსავე ნარწყევს უბრუნდება.

ეს ხდებოდა იმ დროს, როცა ჩრდილოეთის სამეფოსა და სამხრეთის სამეფოს შორის სამოქალაქო ომი იწყებოდა, რითაც განასახიერებდა შეერთებულ შტატებში სამოქალაქო ომს, როდესაც ცხრამეტწლიანი პერიოდი განმეორდა. ძვ. წ. 742 წლიდან ძვ. წ. 723 წლამდე პერიოდი წარმოადგენს 1844 წლიდან 1863 წლამდე არსებულ ცხრამეტწლიან პერიოდს, რომელიც წარმოადგენს კვირა კანონის დაწყებიდან მადლის დახურვამდე პერიოდს. 9/11-დან კვირა კანონამდე ისტორია არის მხეცის ხატის

გამოცდის ისტორია შეერთებულ შტატებში, რომელიც დუბლირდება მსოფლიო მასშტაბის მხედის ხატის გამოცდაში, რომელიც იწყება კვირა კანონიდან. ამ მიზეზით, ცხრამეტწლიანი პერიოდები, რომლებიც წარმოადგენს კვირა კანონიდან მადლის დახურვამდე პერიოდს, აგრეთვე წარმოადგენს 9/11-დან კვირა კანონამდე ისტორიას, რაც არის მისი „საოცარი საქმეების“ ისტორია.

ჩვენ გავაგრძელებთ მომდევნო სტატიაში.

და მოვიდა ჩემთან უფლის სიტყვა და მითხრა: კაცის ძეო, რა არის ის იგავი, რომელიც გაქვთ ისრაელის მიწაზე და ამბობთ: დღეები იგვიანებს და ყოველი ხილვა ფუჭდება? ამიტომ უთხარი მათ: ასე ამბობს უფალი ღმერთი: მოვსპობ ამ იგავს და აღარ იხმარებენ მას იგავად ისრაელში; არამედ უთხარი მათ: მოახლოებულია დღეები და ყოველი ხილვის აღსრულება. რადგან აღარ იქნება ამიერიდან არც ერთი ფუჭი ხილვა და არც მლიქვნელი მკითხაობა ისრაელის სახლს შორის. რადგან მე ვარ უფალი: ვიტყვი, და სიტყვა, რომელსაც ვიტყვი, აღსრულდება; აღარ გადაიდება იგი; რადგან თქვენს დღეებში, ურჩო სახლო, ვიტყვი სიტყვას და აღვასრულებ მას, ამბობს უფალი ღმერთი.

და კვლავ მომივიდა უფლის სიტყვა და მითხრა: ძეო კაცისა, აჰა, ისრაელის სახლისანი ამბობენ: ხილვა, რომელსაც იგი ხედავს, მრავალი დღის შემდეგისთვის არის, და იგი წინასწარმეტყველებს შორეულ ჟამთა შესახებ. ამიტომ უთხარი მათ: ასე ამბობს უფალი ღმერთი: აღარ გადაიდება არც ერთი ჩემი სიტყვა, არამედ სიტყვა, რომელიც მე ვთქვი, აღსრულდება, ამბობს უფალი ღმერთი. ეზეკიელი 12:21-28.